

Arrest

nr. 164 479 van 21 maart 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Argentijnse nationaliteit te zijn, op 23 november 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 november 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 15 december 2015 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. WECKHUYSEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster trad op 20 december 2014 in het huwelijk met de Belgische onderdaan K.V.H.

1.2. Op 12 mei 2015 diende verzoekster, in functie van haar Belgische echtgenoot, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 10 november 2015 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met

bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 12 november 2015 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12.05.2015 werd ingediend door:

*Naam: [B.] Voorna(a)m(en): [S.A.d.V.] Nationaliteit: Argentinië
[...]*

om de volgende reden geweigerd :

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

Arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur bij Saint Gobain Performance Plastics te Kontich

Aanslagbiljet personenbelasting en aanvullende belastingen inkomstenjaar 2013 - aanslagjaar 2014

Globaal loopbaanuitreksel RVPONP tot het jaar 2013

Rabo Spaarrekening voor de jaren 2012 en 2013

ING Vermogensstaat opgave op 31.12.2011

Hypothecair krediet 524603-27

Historiek van de verrichtingen op rekening 610-3836171-90 van 19.12.2014 tot 27.04.2015

Aan de hand van de voorgelegde documenten kan niet worden vastgesteld dat de Belgische referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Uit nazicht van de databank van de RSZ, DOLSIS, blijkt dat de voorgelegde arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur van de referentiepersoon bij Saint Gobain reeds werd beëindigd op 23.09.2015. Vandaar dat we geen zicht hebben op het huidige inkomen dat ten grondslag ligt aan de huidige bestaansmiddelen die de referentiepersoon ter beschikking heeft. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Wat betreft het aanslagbiljet personenbelasting inkomsten 2013, globaal loopbaanuitreksel RVP/ONP tot 2013, de Rabo spaarrekening voor 2012 - 2013 en de ING vermogensstaat op 31.12.2013, deze documenten zijn onvoldoende recent om in overweging genomen te worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Tot slot geven het hypothecair krediet 524603-27 en de historiek van de verrichtingen op rekening 610-3836171-90 ook geen duidelijk beeld van de huidige bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan.

Op basis van de voorgelegde bewijzen heeft onze dienst geen zicht op het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon. Bijgevolg kan er niet afdoende beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder werpt op dat het ingediende beroep onontvankelijk is aangezien een echt middel ontbreekt. Hij licht toe dat verzoekster heeft nagelaten de juridische grondslag te duiden waarop haar grief in het inleidend verzoekschrift is gebaseerd, zodat hij slechts kan gissen welke bepaling zij geschonden acht.

2.2. In haar synthesesmemorie repliceert verzoekster niet inzake de opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid en toont zij niet aan dat haar initieel verzoekschrift een middel in de zin van artikel

39/69, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bevat. Hierbij moet worden geduïd dat onder “*middel*” in de zin van voormelde bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door het bestreden besluit werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Een eenvoudige lezing van het door verzoekster neergelegde verzoekschrift leert de Raad dat verzoekster in dit procedurestuk, zoals verweerder stelt, effectief niet duidelijk heeft aangegeven welke wetsbepalingen of welke beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden achtte en dat zij zich heeft beperkt tot een feitelijke uiteenzetting en de vermelding dat zij alsnog zal aantonen dat haar echtgenoot over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt. Verweerder kan dan ook worden gevolgd in zijn betoog dat een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop deze rechtsregel werd geschonden ontbreekt en het hem en de Raad niet toekomt om de bedoelingen van verzoekster te interpreteren.

De Raad stelt verder vast dat verzoekster in haar syntheseseminarie, in wat zij omschrijft als haar tweede middel, de feitelijke uiteenzetting die in haar verzoekschrift is opgenomen herneemt, dat zij deze aanvult met nieuwe gegevens en dat zij tevens aangeeft van oordeel te zijn dat het zorgvuldigheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, werden geschonden. De verwijzing naar deze beginselen van behoorlijk bestuur of wetsbepalingen is evenwel niet opgenomen in het aan de Raad overgemaakte verzoekschrift. Door alsnog in haar syntheseseminarie allerhande beginselen en wetsbepalingen op te nemen kan zij het initiële gebrek in het neergelegde verzoekschrift evenwel niet herstellen en de Raad kan, mede gelet op de rechten van verdediging en het feit dat anders oordelen de facto zou neerkomen op de toekenning van een bijkomende beroepstermijn, evenmin rekening houden met een uiteenzetting die pas in de syntheseseminarie wordt omgevormd tot een middel.

Verzoekster stelt daarnaast in haar syntheseseminarie dat zij ook meent dat artikel 42 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 werden geschonden en verschaft in dit verband een toelichting die ook niet is opgenomen in het neergelegde verzoekschrift. De syntheseseminarie kan evenwel niet worden aangewend om volstrekt nieuwe middelen aan te voeren. Een syntheseseminarie is enkel bedoeld om de verzoekende partij toe te laten aan te geven dat zij bepaalde middelen niet meer wenst aan te houden en om haar de mogelijkheid te geven om te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden, “*zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten*” (Parl.St. Kamer 2012-13, nr. 2572/002, 4-7). In de memorie van toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) waarbij de syntheseseminarie voor het eerst werd ingevoerd in de Vreemdelingenwet wordt dan ook expliciet gesteld dat “*in de syntheseseminarie [...] geen nieuwe middelen [kunnen] aangevoerd worden*” (Parl.St. Kamer 2010-11, nr. 0772/001, 22-23). De wetgever heeft dit standpunt uitdrukkelijk in de wet opgenomen door in artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet te voorzien dat de Raad uitspraak doet op basis van de syntheseseminarie “*zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60*” van dezelfde wet en dit laatste artikel bepaalt dat “*geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of de nota uiteengezet zijn*”.

Ter terechtzitting weerlegt de raadsvrouw van verzoekster deze vaststellingen niet door een toelichting te geven inzake de gegrondheid van verzoeksters grief.

Gelet op het voorgaande kan de Raad enkel besluiten dat, bij gebrek aan een middel in het neergelegde verzoekschrift, de opgeworpen exceptie gegrond is en het ingestelde beroep onontvankelijk is.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK